

TENTOONSTELLING „HET INSTRUMENT” 1971

Van 29 september tot en met 7 oktober 1971 zal in het Amsterdamse RAI-gebouw de tentoonstelling „Het Instrument” worden gehouden.

Het totale expositie-programma bestaat – kort gezegd – uit instrumenten en apparaten voor laboratorium, klinisch en technisch gebruik, gespecificeerd o.a. in instrumenten voor het meten en analyseren van alle fysische, chemische en fysiologische grootheden en verschijnselen, waarnemingsinstrumenten zoals bijv. microscopen en wetenschappelijk-technische televisie-apparatuur en apparatuur om meet- of waarnemingsresultaten te registreren op film, papier, magneetband of anderszins.

NEDERLANDSE GROEP VOOR BIND- EN STEUNWEEFSELS

Bericht van oprichting

Eind 1970 werd opgericht een Nederlandse Groep voor Bind- en Steunweefsels, die zich ten doel stelt contact tussen onderzoekers in Nederland op dit gebied op informele wijze te bevorderen en ook met onderzoekers buiten Nederland, waar reeds soortgelijke organisaties bestaan. De Groep hoopt hierdoor te bereiken, dat een snelle uitwisseling van informatie kan plaatsvinden en tevens dat discussie van onderzoekresultaten met andere onderzoekers wordt gestimuleerd.

De Groep heeft een vrij losse organisatievorm en een voorlopig bestuur, bestaande uit Dr. A. van den Hooff (Amsterdam), voorzitter, Dr. B. N. Bachra (Leiden), secretaris-penningmeester, Dr. J. W. Hekkelman (Leiden) en Dr. O. L. M. Bijvoet (Nijmegen). Dit bestuur zal gedurende het eerste jaar optreden als informele stuurgroep.

Het voorlopige bestuur stelt zich voor tenminste twee vaste bijeenkomsten per jaar te organiseren, waarvan één zal plaatsvinden in het kader van de Federatieve Vergadering van Medisch-Biologische Verenigingen. De eerste wetenschappelijke bijeenkomst zal worden gehouden op 20 februari 1971 te Utrecht en de tweede tijdens de 12e Federatieve Vergadering (22–24 april 1971) te Rotterdam.

Om een overzicht te verkrijgen van de diverse soorten onderzoekingen van fundamentele en klinische aard op het gebied van de bind- en steunweefsels, die in Nederland plaatsvinden, werd een inventarisatieformulier aan geïnteresseerden toegezonden. Te zijner tijd zal de leden het resultaat van deze enquête in overzichtelijke vorm worden toegezonden ter stimulering van de onderlinge gedachtenwisseling en van eventuele samenwerking binnen de Groep.

De Groep telt momenteel reeds ongeveer 50 leden. Het bestuur wil gaarne andere in dit gebied geïnteresseerde onderzoekers opwekken om lid te worden. Hierbij wordt in het bijzonder ook aan jongere onderzoekers gedacht.

Vanwege het informele karakter van de Groep zal voorlopig slechts een nominaal bedrag van f 5,- per jaar aan contributie voor porti etc. worden geheven.

Belangstellenden kunnen zich als lid opgeven bij het secretariaat (Dr. B. N. Bachra, Laboratorium voor Fysiologische Scheikunde, Wassenaarseweg 62, Leiden). De convocaties en het inventarisatieformulier zullen dan worden toegezonden.

Aankondiging eerste wetenschappelijke bijeenkomst

De eerste wetenschappelijke bijeenkomst van de Nederlandse Groep voor Bind- en Steunweefsels, waarvan de oprichting hiervoor werd bekend gemaakt, zal worden gehouden op zaterdagochtend 20 februari 1971 in de collegezaal van de kliniek voor Inwendige Geneeskunde, Catharijnesingel 101 te Utrecht.

De aanvangstijd is 9.45 uur en het programma luidt als volgt:
9.45–10.15 uur: Ontvangst.

10.15–10.45 uur: Voordracht Drs. S. A. Duursma (kliniek voor Inwendige Ziekten, Utrecht): „Vergelijking van de biochemische waarden van bloed en urine bij uremische patiënten van calcium, fosfaat en alkalische fosfatase met kwantitatieve morfometrische bepaling van het bot.”
10.45–11.15 uur: Drs. W. Visser (Tandheelkundig Instituut, Utrecht): „Enzymhistochemie (alkalische fosfatase) van menselijk bot.”

11.15–11.30 uur: Pauze.

11.30–12.00 uur: Dr. G. J. M. Tonino (Biochemie van de mondholte, Subfaculteit der Tandheelkunde, Utrecht): „Enige aspecten van de stofwisseling van collageen.”

Na 12.00 uur verdere discussie en algemene gedachtenwisseling.

INGEZONDEN

(Buiten verantwoordelijkheid van de Redactie)

DANKBETUIGING

Het is mij helaas niet mogelijk om alle collega's persoonlijk dank te zeggen, die door hun daadwerkelijke belangstelling de herdenking van mijn 60-jarig beroepsjubileum, zoals die heeft plaatsgevonden, op een voor mij onvergetelijke wijze hebben mogelijk gemaakt.

Daarbij gaan mijn gedachten evenzeer uit naar allen die de bundeling en uitgave van een aantal artikelen van mijn hand tot stand hebben doen komen.

Maar mijn bijzondere erkentelijkheid betreft niet minder het mij tijdens de bijeenkomst in de aula van de Utrechtse universiteit uit naam van de professie aangeboden vorstelijke geschenk in de vorm van een vakantiereis, waarvan ik te geleger tijd met veel verwachting gebruik hoop te maken.

Ik zal moeten volstaan met langs deze weg mijn diepgevoelde dank uit te spreken aan allen die op uiteenlopende wijze tot die herdenking hebben bijgedragen en deze mogelijk hebben gemaakt en voor al hetgeen tijdens die voor mij hoogst indrukwekkende huldiging te mijnen gunste heeft plaats gevonden.

P. H. Buisman

OVER BEROEPSETHIEK EN DE EERBIED VOOR HET GEBIT

Van oudsher is het gebruik bekend om zich op feestdagen voor te bereiden, o.a. door meditatie.

De Redactie van het N.T.v.T. verschaftte door publikatie in de november-aflevering 1970 van het artikel over beroepsethiek van Prof. Buisman en zijn meditatie over de eerbied voor het gebit, aan de aandachtige lezer een passende gelegenheid zich voor te bereiden op het 60-jarig tandartsjubileum van de schrijver.

Hetgeen in het eerste gedeelte van dit artikel werd geschreven over de feitelijkheid van wetgeving en zedenleer, zelfs speciaal voor de medische stand in eigen land en daarbuiten, zal weinig tegenstand, onrust of verschil van mening opwekken.

Hoe anders kan dit worden in wat zich laat aanzien als het tweede gedeelte van het artikel, waarin een gedeelte van de gedachtenwereld wordt opengelegd van de veelzijdige mens en tandarts die collega Buisman is.

Uit de gouden pen komt hier een, zij het oorspronkelijk in onduidelijk leesbaar handschrift, maar door de ten dienste staande mechanische middelen, zeer goed verzorgd, doch niet-temin indringend betoog te voorschijn, dat niet nalaat de lezer te nopen tot nadere meditatie en houdingbepaling tegenover de gevraagde principeverklaring.

Met ere noemt Buisman de namen van de docenten wijlen J. W. Switters en P. J. J. Coebergh en schrijft: „Zij hebben hun stempel gedrukt op generaties van practici die daarvan de invloed hebben ondergaan.”

Men zou het ook anders kunnen stellen, nl.: Tussen de tandarts Buisman en de pas afgestudeerden staan generaties van tandmeesters, tandartsen-oude-opleiding en tandartsen-opleiding-'47, maar toch staan allen te zamen aan de vooravond van een evolutie in de tandheelkundige verzorging van een met de jaren groeiende Nederlandse bevolking en allen te zamen dragen als professie de verantwoordelijkheid voor een richtige uitvoering en een verantwoord resultaat.

Gelijkheid in gedachten over het hoe en waarom van het tandheelkundig handelen is dan wel een eerste vereiste.

Uit het genoemde betoog moet wel de conclusie getrokken worden dat Prof. Buisman van oordeel is dat, naar analogie van de Internationale Code voor de Medische Ethiek, door de Wereldgezondheidsorganisatie voor de Tandheelkunde zou moeten worden gesteld dat: „A dentist must always bear in mind the obligation of perserving human teeth”, of zo dit niet haalbaar is, hij dit toch wel van de Nederlandse Tandheelkundige Autoriteiten verwacht.

Om iedere gedachte aan overtrokkenheid te voorkomen voegt Buisman hier aan toe: „Men begriep goed: het is met een beginselverklaring als bovenbedoeld geenszins het oogmerk dat terwille van gebitsbehoud ook in feite het onmogelijke zou worden verlangd, natuurlijk niet. Een dusdanige verklaring is een ethisch richtsnoer, met als grondslag een daarmee verwante mentaliteit.”

Hier echter zou, stel dat zo'n beginselverklaring in de Codex voor Beroepsethiek kon worden opgenomen, de vraag in alle eerlijkheid moeten worden gesteld of hierdoor niet een (groot)

aantal collegae in gewetensnood zou kunnen komen te verkeren.

Valt nl. binnen het door Buisman gegeven begrip van tolerantie ook het in de loop der jaren zo vaak gegeven advies: „ook extractie is sanering”?

Hoe staat het met de serie-extractie bij de preventieve orthodontie en de extracties, o.a. bij de toepassing van de vaste apparatuur?

Wat te denken van het inkorten der tandenrijen na de eerste molaren bij een grote cariësfrequentie?

Is het getolereerd om b.v. bij ruimtegebrek de zo vaak naar linguaal of palatinaal doorbrekende premolaren te verwijderen?

Of, en eigenlijk wordt dit bij een herhaalde lezing der meditatie wel erg waarschijnlijk, gaat het er Buisman alleen om, na een heel lang leven van tandheekunde, op de beoefenaars van deze kunst een appèl te doen om met alle ten dienste staande middelen, ook de eenvoudige, de *aangetaste* tand of kies te conserveren?

Dit zou natuurlijk een heel ander punt van overweging of gedachtenwisseling kunnen zijn, waarbij dan meteen de vraag naar voren komt of een expliciet opstellen van deze verklaring, naast de inhoud van de eed of de belofte, de juiste methode hiervoor is of dat dit op een andere manier beter te bereiken is.

Het is genoeg bekend dat de kwaliteit van de opleiding tot tandarts in Nederland adequaat is aan de boven geschetste verlangens van Prof. Buisman.

Ook is bekend dat tot nu toe de overgang naar de praktijk in vele gevallen niet in overeenstemming is met hetgeen de tandheelkundige afdelingen der universiteiten daarvan verwachten.

Op een in het vorige jaar te Nijmegen gehouden Onderwijsdag werd bij een discussie over dit onderwerp door een psycholoog het volgende opgemerkt: „Natuurlijk moet u de studenten het beste leren wat te leren valt, maar u moet ze zó begeleiden dat ze, wanneer zij in de praktijk merken dat het niet allemaal zo gaat, of soms helemaal niet zo gaat, niet in een stress-toestand geraken.”

Hieruit zou kunnen voortvloeien een voorstel om de tandheelkundige studenten ook een psychologische begeleiding te geven, waarbij wordt ingesloten een meer exacter inleiden in de soms zo zware economische eisen die aan de pas gevestigde tandarts worden gesteld, met alle gevolgen van dien.

Men zou zich kunnen afvragen of op deze manier voldoende aan de verlangens van Prof. Buisman zal worden tegemoet gekomen, zeker als de feitelijkheid van inhoud van de eed of de belofte niet beperkt blijft tot de paar minuten van de eigenlijke Promotie, maar geruimen tijd daarvoor besproken en uitgelegd wordt.

Mogelijk kan door het plaatsen van deze overwegingen in de speelweide van de beroepsethiek, de verlangens van onze zo zeer gewaardeerde Jubilaris ten opzichte van de mens als tandlijder, aan de hand van de realiteit waargemaakt worden.

G. H. J. van der Werf,
Maastrichterlaan 31,
Beek (L.).